

PARS TERTIA.

Demiraculis patratis inter ægros
et male habentes; quam proinde
Nosocomium Domini nostri
Jesu Christi nominabimus.

ADHORTATIO.

Multi Jesum sequuntur usque ad fractionem panis : sed pauci usque ad bibendum calicem passionis. (*Imitat. Lib. II, XI. 1.*)

CÆCI ILLUMINATI.

MEDITATIO LXXXI.

Christus duobus cæcis restituit visum.

1. — Transeunte Jesu, secuti sunt eum duo cæci clamantes, et dicentes : Misere nostri, Fili David.

Cum autem venisset domum, accesserunt ad eum cæci. Et dicit eis Jesus : Creditis quia hoc possum facere vobis? Dicunt ei : Utique, Domine. (*Mat. IX. 27, 28.*)

Non autem parva hic Judæorum accusatio est : cum hi quidem oculis carentes, et auditu solum fidem suscipiant : illi autem habentes visum non attestentur miraculis quæ fiebant. Vide autem et eorum desiderium : neque enim simpliciter recesserunt, sed cum clamore, et nihil aliud quam misericordiam postulantes. Filium autem David vocabant, quia nomen honoris esse videbatur. (*Chrysostomus.*)

Qui autem cæcis reddere poterat visum non ignorabat si crederent : sed ideo interrogavit, ut fides eorum quæ gestabatur corde, dum confiterentur ore digna fieret ampliori mercede. (*Remigius.*)

Et non propter hoc solum : sed ut ostenderet quoniam digni erant curatione : et ut non aliquis dicat, quoniam si misericordia solum salvabat, omnes salvari oportebat. Ideo etiam fidem ab eis expetit, ut ad excelsius eos reducat : quia enim dixerant eum filium David, erudit quod oportet de eo majora sentire. Unde non dixit, Creditis quoniam possum rogare Patrem sed, *Creditis quoniam possum hoc facere?* De quorum responsione sequitur, quod, non ultra

filium David eum vocant, sed altius elevantur et dominationem confitentur. (*Chrysostomus.*)

II. — Tunc tetigit oculos eorum dicens : Secundum fidem vestram fiat vobis. (*Matth. IX. 29.*)

Dicit autem hoc, fidem eorum affirmans, et contestans, quoniam non adulationis erant verba quæ dixerant. (*Chrysostomus.*)

III. — Et aperti sunt oculi eorum et comminatus est illis Jesus, dicens : Videte ne quis sciat.

Illi autem exeuntes, diffamaverunt eum in tota terra illa. (*Matth. IX. 30, 31.*)

Dominus quidem propter humilitatem fugiens jactantiæ gloriam, hoc præceperat : et illi propter memoriam gratiæ non possunt tacere beneficium. (*Hieronymus.*)

Quod autem alteri dixit (*Luc. VIII.*) *Vade et annuntia gloriam Dei* non est contrarium : erudit enim nos prohibere eos qui volunt nos, propter nos, laudare. Si autem ad Domini gloriam refertur non debemus prohibere, sed magis injungere ut hoc fiat. (*Chrysostomus.*)

MEDITATIO LXXXII.

Cæcus et mutus, a dæmonio liberatus, videt et loquitur.

Vide Meditationem CVII. De cæco et muto.

MEDITATIO LXXXIII.

Cæcus Bethsaidæ curatur.

I.—Veniunt Bethsaidam, et adducunt ei cæcum, et rogabant eum ut illum tangeret.

Et apprehensa manu cæci, eduxit eum extra vicum : et exspuens in oculos ejus impositis manibus suis, interrogavit eum si quid videret. (*Marc. VIII. 22, 23.*)

Scientes quia tactus Domini sicut leprosum mundare, ita cæcum illuminare valeret. (*Beda.*)

Videtur namque Bethsaida multa infidelitate fuisse infecta : unde Dominus exprobrat ei (*Matth. I.*) : *Vae tibi Bethsaida*, etc. In hac ergo adductum cæcum extra vicum eduxit : non enim erat vera adducentium fides. (*Theophylactus.*)

Spuis quidem et manus imponit cæco, volens ostendere quod verbum divinum operationi adjunctum mirabiliter proficit;

manus enim operationis est ostensiva, spūm vero sermonis ex ore prolati. (*Chrysostomus.*)

II. — Et adspiciens ait : Video homines velut arbores ambulantes.

Deinde iterum imposuit manus super oculos ejus : et cœpit videre : et restitutus est ita ut clare videret omnia. (*Marc. VIII. 24, 25.*)

Ideo autem non statim eum perfecte facit videre, sed in parte, quia non perfectam fidem habebat : nam secundum fidem datur medela. (*Theophylactus.*)

III. — Et misit illum in domum suam, dicens : Vade in domum tuam : et si in vicum introieris nemini dixeris. (*Marc. VIII. 26.*)

Hoc quidem præcepit ei, quia infideles erant, ut dictum est, ne forte ab eis in anima læderetur, et ipsi non credentes gravius crimen incurrant. (*Theophylactus.*)

Vel exemplum suis tribuit, ne de his quæ faciunt mirandis, favorem vulgi requirant. (*Beda.*)

MEDITATIO LXXXIV.

Christus aperit oculos cæci nati.

I. — Præteriens Jesus vidit hominem cæcum a nativitate :

Et interrogaverunt eum discipuli ejus : Rabbi, quis peccavit, hic, aut parentes ejus, ut cæcus nasceretur?

Respondit Jesus : Neque hic peccavit, neque parentes ejus : sed ut manifestentur opera Dei in illo. (*Joan. IX. 1, 2, 3.*)

Numquid vel ipse sine originali peccato natus erat, vel vivendo nihil addiderat? Habebant ergo peccatum et ipse et parentes ejus, sed non ipso peccato factum est ut cæcus nasceretur. Ipse autem causam dicit quare cæcus sit natus. (*Augustinus.*)

Alia itaque est percussio qua peccator percutitur, ut sine retractatione puniatur; alia qua peccator percutitur ut corrigatur; alia qua quisque percutitur non ut præterita corrigat, sed ne ventura committat; alia per quam nec præterita culpa corrigitur, nec futura prohibetur; sed dum inopinata salus percussione sequitur, salvantis virtus cognita ardentius amat. (*Gregorius.*)

II. — Me oportet operari opera ejus, qui misit me, donec dies est : venit nox, quando nemo potest operari.

Quamdiu sum in mundo, lux sum mundi. (*Joan. IX. 4, 5.*)

Cum Filius se operari opera Patris asseruit, sua et Patris opera eadem esse monstravit : quæ sunt infirma salvare, debilia roborare, homines illuminare. (*Chrysostomus.*)

Ibi erit nox, ubi nemo potest operari, sed recipere quod operatus est. Cum vivis fac si quid facturus es : ultra enim neque fides est, neque labor, neque pœnitentia. (*Chrysostomus.*)

III. — Hæc cum dixisset, expuit in terram, et fecit lutum ex sputo, et linivit lutum super oculos ejus,

Et dixit ei : Vade, lava in natatoria Siloe (*quod interpretatur missus*). Abiit ergo, et lavit, et venit videns. (*Joan. IX. 6, 7.*)

Non quod lutum quidquam per se efficere posset ad illuminandum cæcum, sed ut eo facto se Deum ostenderet. Ut enim figulus, si vas quod habet in manibus confringitur, ex eodem luto illud reparat : ita qui hominem fecerat ex luto, per lutum illum reparat, reddens ei quod deerat. (*Menochius.*)

Et etiam volens ostendere quoniam non alienus est a lege et veteri testamento, mittit eum ad Siloe. Non autem erat timendum

ne Siloe sumeret hanc gloriam : multi enim lavantes ibi oculos, nullo tali beneficio sunt potiti. Et iterum ut discas cæci fidem, qui non contradixit neque cogitavit apud se ipsum : lutum solet magis excæcare : multoties lavi in Siloe, et in nullo sum adjutus : si quam virtutem haberet, præsens utique curaret; sed simpliciter obedivit. (*Chrysostomus.*)

MEDITATIO LXXXV.

Qui cæcus fuerat miraculum narrat vicinis.

I. — Vicini, et qui viderant eum prius quia mendicus erat, dicebant : Nonne hic est, qui sedebat, et mendicabat? Alii dicebant : Quia hic est.

Alii autem : Nequaquam, sed similis est ei. Ille vero dicebat : Quia ego sum. (*Joan. IX. 8, 9.*)

Mirabilis Dei clementia quo descendebat? Eos qui mendicabant cum multa devotione curabat, et hinc Judæorum os obstruens, quoniam non præclaros, non insignes, neque principes, sed ignobiles sua dignos ducebat providentia : etenim in salutem omnium venerat.

Non verecundatus est de priori cæcitate neque formidavit furorem plebis, neque renuit ostendere seipsum, ut prædicet beneficentiam. *Ille autem dicebat, Quia ego sum. (Chrysostomus.)*

II. — Dicebant ergo ei : Quomodo aperti sunt tibi oculi?

Respondit: Ille homo qui dicitur Jesus, lutum fecit : et unxit oculos meos, et dixit mihi : Vade ad natatoria Siloe, et lava. Et abii, lavi, et video. (*Joan. IX. 10, 11.*)

Ecce annuntiator factus est gratiæ, ecce evangelizat et confitetur Judæis. Cæcus ille confitebatur, et cor impiorum stringebatur, quia non habebant in corde quod jam ille habebat in facie. (*Augustinus.*)

III. — Et dixerunt ei : Ubi est ille? Ait : Nescio.

Adducunt eum ad Pharisæos, qui cæcus fuerat.

Erat autem sabbatum quando lutum fecit Jesus, et aperuit oculos ejus. (*Joan. IX. 12, 13, 14.*)

Dicebant autem hoc *Ubi est ille?* occisionem meditantibus : jam enim adversus ipsum conspiraverant. Christus autem non aderat his qui curabantur, non enim quæ-

rebat gloriam, neque se ostentare. Recedebat etiam semper curans Jesus, ut omnis suspicio tolleretur signorum. Qui enim non cognoscebant eum, qualiter ob gratiam ejus se curatos confiterentur? Unde sequitur : ait : *Nescio.* Judæi igitur quærentes, volebant eum invenire, ut eum ducerent ad Pharisæos ; quia vero non habuerunt eum, ducunt cæcum, ut scilicet vehementius eum interrogarent. (*Chrysostomus.*)

MEDITATIO LXXXVI.

Idem qui cæcus fuit examinatur a Pharisæis.

I. — Iterum ergo interrogabant eum Pharisæi quomodo vidisset. Ille autem dixit eis : Lutum mihi posuit super oculos et lavi, et video. (*Joan. IX. 15.*)

Vide autem qualiter non turbatur cæcus : nam quando quidem turbis dicebat sine periculo interrogatus, non ita magnum erat veritatem dicere : mirabile autem est nunc, quod in ampliori periculo constitutus, neque negat, neque contraria dicit prioribus. (*Chrysostomus.*)

II. — Dicebant ergo ex Pharisæis quidam : Non est hic homo a Deo, qui

sabbatum non custodit, alii autem dicebant : Quomodo potest homo peccator hæc signa facere? Et schisma erat inter eos. (*Foan. IX. 16.*)

Malitiose autem quod factum est silentes, æstimatam prævaricationem in medium ferebant : non enim dicebant, quoniam sabbato curat, sed quoniam sabbatum non servat. Alii dicebant : *Quomodo potest homo peccator*, etc. A signis enim inducebantur, sed imbecilliter erant dispositi : congruum enim erat ostendere qualiter sabbatum non solvitur : sed nondum hanc habebant mentem quod Deus esset, ut possent respondere, quoniam Deus sabbati hæc fecit. (*Chrysostomus.*)

Et schisma erat inter eos. Dies enim erat Christus qui inter lucem et tenebras dividit. (*Augustinus.*)

III. — Dicunt ergo cæco iterum : Tu quid dicis de illo qui aperuit oculos tuos? Ille autem dixit : Quia propheta est. (*Foan. IX. 17.*)

Adhuc quidem inunctus in corde, nondum Dei Filium confitebatur : non mentitur tamen : ipse enim Dominus de seipso ait : (*Luc. IV.*) " Non est Propheta sine honore nisi in patria sua. "

MEDITATIO LXXXVII.

Vocantur parentes ejus qui cæcus natus fuit.

I. — Non crediderunt ergo Judæi de illo, quia cæcus fuisset et vidisset, donec vocaverunt parentes ejus, qui viderat :

Et interrogaverunt eos, dicentes : Hic est filius vester, quem vos dicitis quia cæcus natus est? quomodo ergo nunc videt? (*Foan. IX. 18, 19.*)

Quia pharisæi cæcum attonitum facere non voluerunt, sed videbant eum cum omni propalatione benefactorem suum prædicantem, per parentes putabant Christi miraculum annihilare. (*Chrysostomus.*)

O iniqui! quis pater eligeret talia mentiri de filio? Solum non dicunt, quem vos fecistis cæcum. Duobus autem his ad negationem eos inducere conantur : et in hoc quod dicunt, *quem dicitis quia natus est cæcus*, et in hoc quod subdunt : *quomodo ergo nunc videt?* (*Augustinus.*)

Quasi dicant : Aut hoc falsum est ut nunc videat, aut primum quod cæcus fuerit; sed constat hoc esse verum quod videt : falsum ergo fuit quod cæcum eum dicebatis. (*Theophylactus.*)

II. — Responderunt eis parentes ejus et dixerunt : Scimus quia hic est filius noster, et quia cæcus natus est :

Quomodo autem nunc videat, nescimus : aut quis ejus aperuit oculos, nos nescimus : ipsum interrogate : ætatem habet, ipse de se loquatur. (*Joan. IX. 20, 21.*)

Quasi dicant : Juste cogeremur loqui pro infante, quia ipse pro se loqui non posset. Cæcum a nativitate novimus, sed loquentem. (*Augustinus.*)

Qualiter ergo grati fuerint parentes, qui eorum quæ sciebant quædam tacuerunt propter timorem Judæorum? (*Chrysostomus.*)

III. — Hæc dixerunt parentes ejus, quoniam timebant Judæos : jam enim conspiraverant Judæi, ut si quis eum confiteretur esse Christum, extra synagogam fieret.

Propterea parentes ejus dixerunt : Quia ætatem habet, ipsum interrogate. (*Joan. IX. 22, 23.*)

In quo ostendit Evangelista, illos non per ignorantiam, sed propter metum talia respondisse. (*Alcuinus.*)

Imbecilliores enim filio erant, qui testis aderat intrepidus veritatis, illuminatos

habens oculos intellectus a Deo. (*Theophylactus.*)

Jam non erat malum fieri extra synagogam : illi expellebant, Christus suscipiebat. (*Augustinus.*)

MEDITATIO LXXXVIII.

Rursus ad concilium vocatur ille a nativitate Cæcus.

I. — Vocaverunt ergo rursus hominem, qui fuerat cæcus, et dixerunt ei : Da gloriam Deo : nos scimus quia hic homo peccator est.

Dixit ergo eis ille : Si peccator est nescio : unum scio, quia cæcus cum essem, nunquam video. (*Joan. IX. 24, 25.*)

Non autem manifeste dicunt : Nega quoniam Christus te curavit; sed sub prætextu religionis ad hoc eum inducere volunt : *Da gloriam Deo.* Quasi dicant : Confitere quia hic nihil est operatus. (*Chrysostomus.*)

Nega quod accepisti. Hoc plane non est Deo gloriam dare, sed Deum potius blasphemare. (*Augustinus.*)

Numquid modo timuit cæcus (dicendo : *Si peccator est nescio?*) Absit : sed voluit Christum a rei testimonio, et non a sua voce

ab incusatione eripere, et suam responsionem facere fide dignam ab accepto beneficio. (*Chrysostomus.*)

II. — Dixerunt ergo illi: Quid fecit tibi? quomodo aperuit tibi oculos?

Respondit eis: Dixi vobis jam et audistis: quid iterum vultis audire? Numquid et vos vultis discipuli ejus fieri? (*Foan. IX. 26, 27.*)

Quia igitur nequiverunt evertere quod factum est, ad priores redeunt sermones, rursus modum curationis inquirentes, sicut canes quidem venationem, nunc huc, nunc illuc investigantes. (*Chrysostomus.*)

Quid est, Numquid et vos, nisi quia jam ego sum, numquid et vos vultis? Jam video sed non invideo. Hæc loquebatur jam stomachans adversus duritiam Judæorum et ex cæco videns, non ferens cæcos. (*Augustin.*)

III. — Maledixerunt ergo ei, et dixerunt: Tu discipulus illius sis: nos autem Moysi discipuli sumus.

Nos scimus quia Moysi locutus est Deus: hunc autem nescimus unde sit. (*Foan. IX. 28, 29.*)

Maledictum est, si cor discutias, non si verba perpendas. Tale maledictum super nos et super filios nostros. (*Augustinus.*)

Itane sequimini servum et dorsum ponitis contra Dominum, quia per Moysen prædictus est Deus: habetis enim Dominum dicentem: (*Foan. V. 46.*) "Si crederetis Moysi, crederetis forsitan et mihi: de me enim ille scripsit." (*August.*)

MEDITATIO LXXXIX.

Cæcus ille tandem ejicitur
e synagoga.

I. — Respondit ille homo, et dixit eis: In hoc enim mirabile est, quia vos nescitis unde sit, et aperuit meos oculos:

Scimus autem quia peccatores Deus non audit: sed si quis Dei cultor est, et voluntatem ejus facit, hunc exaudit.

A sæculo non est auditum quia quis aperuit oculos cæci nati. (*Foan. IX. 30, 31, 32.*)

Peccatores tamen exaudit Deus. Si enim non exaudiret, frustra publicanus diceret. (*Luc. XVIII.*) "Deus propitius esto mihi peccatori:" ex illa confessione meruit justificationem, quomodo ipse cæcus illuminationem. (*Augustinus.*)

Dicendum est, quoniam quod dictum est, Deum non exaudire peccatores, hoc signifi-

cat, quod facere miracula Deus peccatoribus non concedit. Cum vero veniam implorant de commissis, translati sunt de gradu peccantium ad statum pœnitentium. (*Theophylactus.*)

II. — Nisi esset hic a Deo, non poterat facere quidquam. (*Joan. IX. 33.*)

Si confitemini quoniam Deus peccatores non audit : hic autem miraculum fecit, et tale quale nullus hominum fecit : manifestum est virtutem qua hoc fecit, majorem esse quam quæ est secundum hominem virtus. (*Chrysostomus.*)

Hæc enim quæ facta sunt a Domino, a quo fierent nisi a Deo? aut quando a discipulis talia fierent, nisi in eis Dominus habitaret? (*Augustinus.*)

III. — Responderunt, et dixerunt ei : In peccatis natus es totus, et tu doces nos? Et ejecerunt eum foras. (*Joan. IX. 34.*)

Ac si dicant : a prima ætate in peccatis es. Hic igitur ejus cæcitatem exprobrant, ostendentes quod propter peccata factus est cæcus : quod rationem non habebat. Donec ergo exspectabant eum negaturum esse, fide dignum esse putabant : sed nunc eum ejiciunt. (*Chrysostomus.*)

Ipsi illum magistrum fecerant, ipsi ut discerent toties interrogaverunt, et ingrati docentem projecerunt. (*Augustinus.*)

MEDITATIO XC.

Cæcus credit Jesum esse Filium
Dei eumque adorat.

I. — Audivit Jesus quia ejecerunt eum foras : et cum invenisset eum, dixit ei : Tu credis in Filium Dei?

Respondit ille et dixit : Quis est Domine, ut credam in eum? (*Joan. IX. 35, 36.*)

Ostendit Evangelista, quoniam propter hoc venit Jesus ut ei loqueretur. Interrogat autem, non ignorans, sed volens seipsum notum facere, et ostendens quoniam multum appretiat eum fidem : quasi dicat : "Plebs conviciata est mihi, sed nulla mihi est cura illorum : " unius cura est, ut tu credas. Melior est faciens voluntatem Dei, quam decies mille iniqui. (*Chrysostomus.*)

II. — Et dixit ei Jesus : Et vidisti eum, et qui loquitur tecum, ipse est. (*Joan. IX. 37.*)

Hoc autem dicit, ut reducat ei in memoriam sanitatem, et quia ab ipso virtutem videndi acceperat. (*Theophylactus.*)

III. — At ille ait : Credo Domine. Et proci- dens adoravit eum. (*Joan. IX. 38.*)

Modo lavat faciem cordis ejus. Denique jam facie lota cordis, et mundata conscientia agnoscit illum non Filium hominis tantum, quod ante crediderat, sed jam Filium Dei, qui carnem susceperat. Parum est credere : vis videre qualem credat? *Et proci- dens, adoravit eum.* (*Augustinus.*)

MEDITATIO XCI.

Christus, occasione hujus Miraculi, perstringit Pharisæorum Cæcitatem.

I. — Et dixit Jesus : In judicium ego in hunc mundum veni : ut qui non vident videant, et qui vident cæci fiant. (*Joan. IX. 39.*)

Dies enim erat inter lucem et tenebras discurrens. Recte autem subditur : *ut qui non vident videant* : quia de tenebris liberat. Sed quid est quod sequitur : *et qui vident cæci fiant?* audi quod sequitur.

II. — Et audierunt quidam ex Pharisæis, qui cum ipso erant, et dixerunt ei : Numquid et nos cæci sumus? (*Joan. IX. 40.*)

Hoc enim eos movebat. *Et qui vident cæci fiant.* (*Augustinus.*)

Intellexerunt Pharisæi se notari, atque ideo dicunt : Numquid et nos cæci sumus. (*Menochius.*)

III. — Dixit eis Jesus : Si cæci essetis, non haberetis peccatum : Nunc vero dicitis : Quia videmus. Peccatum vestrum manet. (*Joan. IX. 41.*)

Id est, si vos cæcos diceritis, et ad medicum recurreretis, non haberetis peccatum. Nunc quia dicitis, videmus, medicum non quæritis, in cæcitate vestra manebitis. Hoc ergo quod paulo ante dixit : Ego veni *ut qui non vident videant* : id est, qui se non videre confitentur et medicum quærunut ut videant, et *qui vident cæci fiant* : id est qui se putant videre et medicum non quærunut, in sua cæcitate permaneant.

MEDITATIO XCII.

Cæco mendico restituitur visus antequam Christus ingrederetur Jericho.

I. — Factum est autem, cum appropinquaret Jericho, cæcus quidam sedebat secus viam, mendicans.

Et cum audiret turbam prætereuntem, interrogabat quid hoc esset.

Dixerunt autem ei, quod Jesus Nazarenus transiret. (*Luc. XVIII. 35, 36, 37.*)

Multus autem erat populus circa Christum, et cæcus eum quidem non noverat, sentiebat autem effectum, et rapiebat per affectum quod non hausit adspectus.

Et oculati quidem secundum opinionem loquebantur; cæcus vero vera clamabat; alia docetur et alia prædicat. (*Cyrillus.*)

ii. — Et clamavit, dicens : Jesu fili David miserere mei.

Et qui præibant, increpabant eum ut taceret. Ipse vero multo magis clamabat : Fili David miserere mei. (*Luc. XVIII. 38, 39.*)

Quis te docuit hæc, o homo? Num perlegisti libros privatus luminibus? Unde igitur nosti luminare mundi? Vere Dominus illuminat cæcos. In judaismo autem nutritus, non ignoravit quod de progenie David Deus secundum carnem nasceretur : et ideo ei ut Deo loquitur : *miserere mei.* (*Cyrillus.*)

Quidam eum confitentem fidem compecebant. Sed per inhibitiones hujusmodi non impediabatur ejus audacia. Novit enim fides omnibus repugnare, et in omnia triumphare : utile enim est pro cultu divino pудо-

rem deponere : nam si causa pecuniæ impudentes sunt nonnulli, pro animæ salute non decet bonam induere impudicitiam? (*Cyril.*)

iii. — Stans autem Jesus jussit illum adduci ad se. Et cum appropinquasset, interrogavit illum.

Dicens : Quid tibi vis faciam? At ille dixit : Domine, ut videam.

Et Jesus dixit illi : Respice, fides tua te salvum fecit. (*Luc. XVIII. 40, 41, 42.*)

Sistit autem Christum vox invocantis in fide, et invocantes in fide respicit; et ideo merito vocat cæcum, et accedere jussit : ut qui prius fide eum tetigerat, appropinquaret et corpore. Appropinquantem cæcum Dominus interrogat. Dispensative interrogat, non quasi ignorans : sed ut scirent adstantes quod non petebat pecuniam, sed divinam efficaciam, ut a Deo. (*Cyrillus.*)

At ubi petitionis modum cæcus explicuit, tunc, cum summa majestate, præcepit ei ut videret.

Adspice tamen quid assumat medicus ab eo cui collata est sanitas : sequitur enim : *fides tua te salvum fecit.* Pro fide enim venduntur beneficia : diffunditur enim gratia quam suscepit fides. Et sicut ab aliquo fonte, hi quidem parvis vasis modicum aquæ hauriunt, hi vero majoribus multum, fonte non distinguente mensuras : et secundum fene-

stras quæ aperiuntur magis vel minus, splendor solis infunditur : ita secundum capacitatem intentionis infunditur gratia. (*Chrysostomus.*)

IV. — Et confestim vidit, et sequebatur illum magnificans Deum. Et omnis plebs, ut vidit, dedit laudem Deo. (*Luc. XVIII. 43.*)

Ex quo patet quod a duplici cæcitate liberabatur, corporali scilicet et intellectuali : neque enim glorificasset ut Deum, nisi vere vidisset : sed et aliis factus est occasio glorificandi Deum. (*Cyrellus.*)

MEDITATIO XCIII.

Cæco alteri mendico restituitur visus, postquam egressus est ex Jericho.

I. — Proficiscente eo de Jericho, et discipulis ejus, et plurima multitudine, filius Timæi Bartimæus cæcus, sedebat juxta viam mendicans.

Qui cum audisset, quia Jesus Nazarenus est, cœpit clamare et dicere : Jesu fili David, miserere mei. (*Marc. X. 46, 47.*)

Ascendente ad cœlos Domino, et multis fidelium sequentibus, immo cunctis ab

initio mundi electis, una cum illo, januam regni cœlestis ingredientibus, mox Gentium populus cœpit suæ illuminationis spem habere, qui mendicat juxta viam sedens; quia necdum iter veritatis ingrediens, ad hoc pervenire contendit. (*Hieronymus.*)

II. — Et comminabantur ei multi ut taceret. At ille multo magis clamabat : Fili David miserere mei.

Et stans Jesus præcepit illum vocari. Et vocant cæcum dicentes ei : Animæquior esto : surge, vocat te.

Qui, projecto vestimento suo, exsiliens venit ad eum. (*Marc. X. 48, 49, 50.*)

Populus etiam Gentium, agnita fama nominis Christi, particeps ejus fieri quærebat : cui contradicebant multi, primo Judæi, deinde etiam Gentiles, ne illuminandus Christum invocaret : nec tamen impugnantium furor, eos qui ad vitam erant præordinati, valebat salute privare. Clamantem cæcum transiens audivit : quod enim propter nos natus et passus est Jesus, quasi transiit, quia hæc actio temporalis est. Clamantem autem cæcum Dominus vocat, cum populo Gentium prædicatores verbum fidei mittit. Projecto autem vestimento exsilit qui, abjectis mundi retinaculis, expedito mentis gressu ad largitorem æternæ lucis properat. (*Beda.*)

. III. — Et respondens Jesus dixit illi : Quid tibi vis faciam? Cæcus autem dixit ei : Rabboni, ut videam.

Jesus autem ait illi : Vade, fides tua te salvum fecit. Et confestim vidit, et sequatur eum in via. (*Marc. X. 51, 52.*)

Imitemur ergo et nos eum : non divitias, non terrena bona, non honores a Domino quæramus, sed lucem quam videre cum solis Angelis possumus, ad quam via fides est. Videt autem et sequitur qui bonum quod intelligit operatur.

(*Annotatio*) Dicendum est cum Augustino, Cornelio, Jansenio et aliis, hic esse duo diversa miracula, quamquam inter se simillima. Matthæus enim facit narrationem de duobus cæcis illuminatis, quando Marcus de unico cæco narrat : videtur in Marco esse quæstionem de illo cæco cujus illuminatio magis famam comparavit.

MEDITATIO XCIV.

Christus Jerichonte digressus duos
cæcos illuminat.

I. — Egredientibus illis ab Jericho, secuta est eum turba multa.

Et ecce duo cæci sedentes secus viam audierunt, quia Jesus transiret: et clamaverunt, dicentes : Domine miserere nostri, Fili David. (*Matth. XX. 29, 30.*)

Neminem labor itineris impedivit, quia amor spiritalis fatigationem non sentit; neminem possessionum suarum recordatio retraxit, quia ingrediebantur possessionem regni cœlestis.

Hi (duo cæci) currentium strepitum audiebant, et personas non videbant, nihil solum habentes de toto corpore nisi vocem : et ideo, quia pedibus eum sequi non poterant, voce sequebantur. (*Chrysostomus.*)

II. — Turba autem increpabat eos ut tacerent. At illi magis clamabant, dicentes : Domine miserere nostri, Fili David.

Et stetit Jesus, et vocavit eos, et ait : Quid vultis ut faciam vobis?

Dicunt illi : Domine, ut aperiantur oculi nostri. (*Matth. XX. 31, 32, 33.*)

Videbant enim sordidas vestes, et non considerabant conscientia claritatem. Ecce fatua sapientia hominum : existimant enim injuriam pati magnus, si a pauperibus honoratur. (*Chrysostomus.*)

Primo clamabant, quia cæci erant : secundo magis clamabant, quia vetabantur ad lumen accedere. (*Hilarinus.*)

Vocari autem jubet (Jesus) ne turbæ prohibeant : et interrogat quid velint, ut ex responsione eorum, manifesta debilitas appareat, et virtus ex remedio cognoscatur. (*Hieronimus.*)

III. — Misertus autem eorum Jesus, tetigit oculos eorum. Et confestim viderunt et secuti sunt eum. (*Mat. XX. 34.*)

Tetigit autem ut homo carnaliter, sanavit ut Deus. (*Chrysostomus.*)

Præstat enim artifex quod natura non dederat : aut certe quod debilitas tulerat, misericordia donat. (*Hieronimus.*)

Hi autem, sicut ante donationem fuerunt perseverantes, ita et post donationem non fuerunt ingrati. (*Chrysostomus.*)

CLAUDI

MEDITATIO XCV.

Christus cæcos et claudos curat
in templo.

I. — Accesserunt ad eum cæci, et claudi in templo; et sanavit eos. (*Matth. XXX. 14.*)

In templo enim Dei, id est in Ecclesia, non sunt omnes videntes, neque recte

ambulantes; sed qui ex eis intelligunt quia nullius est opus, nisi Christi ut sanentur, accedentes ad verbum Dei sanantur. (*Origenes.*)

II. — Videntes autem Principes sacerdotum, et Scribæ mirabilia, quæ fecit et pueros clamantes in templo, et dicentes Hosanna Filio David : indignati sunt.

Et dixerunt ei : Audis quid isti dicunt? Jesus autem dixit eis : Utiq; : nunquam legistis : Quia ex ore infantium et lactentium perfecisti laudem? (*Matth. XXI. 15, 16.*)

Hoc autem et typus Gentium erat, et Apostolis non parva consolatio : ut enim non angustiarentur, qualiter idiotæ existentes possent prædicare, prævenientes pueri, eorum ejecerunt timorem : quoniam scilicet dabit eis sermonem qui hos facit laudem cantare. Hoc etiam miraculum significat quod Christus conditor erat naturæ : quia pueri significativa loquebantur, et Prophetis consona : viri autem insipientia et insania plena. (*Chrysostomus.*)

III. — Et relictis illis, abiit foras extra civitatem in Bethaniam : ibique mansit. (*Matth. XXI. 17.*)

Hinc autem intelligendum est quod Dominus tantæ fuerit paupertatis, et ita nulli adulatus sit, ut in urbe maxima nullum hospitem, nullam invenerit mansionem : sed in vico parvulo, apud Lazarum sororesque ejus habitaret : eorum quippe viculus Bethania est. (*Hieronimus.*)

Ut scilicet ibi maneret corporaliter, ubi et spiritualiter repausabat : nam sanctorum virorum est, quod non gaudent ubi epulæ largæ sunt, sed ubi sanctitas floret. (*Chrysostomus.*)

CONCURVATA.

MEDITATIO XCVI.

Christus mulierem XVIII annis
infirmam sabbato sanat.

I. — Erat Jesus docens in synagoga eorum sabbatis.

Et ecce mulier, quæ habebat spiritum infirmitatis annis decem et octo; et erat inclinata, nec omnino poterat sursum respicere.

Quam cum videret Jesus, vocavit eam ad se, et ait illi : Mulier, dimissa es ab infirmitate tua.

Et imposuit illi manus, et confestim erecta est, et glorificabat Deum. (*Luc. XIII. 10, 11, 12, 13.*)

Ad expugnationem autem corruptionis, et mortis, et invidiæ diaboli contra nos, prodiit incarnatio verbi; et hoc apparet ex ipsis eventibus. (*Cyrillus.*)

Brutorum siquidem caput humi deflexum est, terram cernit : caput hominis erectum est in cælum, oculi superna conspiciunt : convenit enim ei quærere superna, transcendere terrena intuitu. (*Basilus.*)

Ostendens autem Dominus adventum suum dissolutivum esse humanarum passionum, mulierem sanavit. (*Cyrillus.*)

II. — Respondens autem archisynagogus, indignans quia sabbato curasset Jesus : dicebat turbæ : Sex dies sunt in quibus oportet operari : in his ergo venite, et curamini et non in die sabbati. Respondens autem ad illum Dominus dixit : Hypocritæ, unusquisque vestrum sabbato non solvit bovem suum, aut asinum a præsepio, et ducit adquare?

Hanc autem filiam Abrahæ, quam alligavit satanas, ecce decem et octo annis, non oportuit solvi a vinculo isto die sabbati? (*Luc. XIII. 14, 15, 16.*)

Hortatur ceteris diebus dispersos, et propriis vacantes operibus, non sabbato, videre et mirari prodigia Domini, ne forte credant. Sed dic, lex prohibuit ab opere manuali die sabbati abstinere : numquid ab eo quod verbo et ore fit?

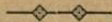
Cesses ergo comedere et potare ac loqui, et psallere in sabbato. Et si nec legem legis, cur tibi sabbatum? ceterum, si manuale opus lex prohibuit, quomodo manuale opus est feminam verbo erigere? (*Cyrellus.*)

Bene dicit hypocritam principem synagogæ : quia faciem habebat legis cultoris, mens vero ejus erat versuti et invidi. (*Chryso-stomus.*)

Malebat siquidem mulierem, tamquam quadrupedia cernere terram, quam hominum staturam recipere, dummodo Christus non magnificaretur. (*Cyrellus.*)

III. — Et cum hæc diceret, erubescerant omnes adversarii ejus : et omnis populus gaudebat in universis quæ gloriose fiebant ab eo. (*Luc. XIII. 17.*)

Non erat eis quid responderent : sed ipsi sibi erant irrefragabilis reprehensio : sed populus lætabatur de signis. Nam claritas operum omnem quæstionem solvebat, apud eos qui non quærebant mentibus perversis. (*Cyrellus.*)

DÆMONIACI.

MEDITATIO XCVII.

Obsessus a dæmone liberatur in synagoga.

I. — Descendit in Capharnaum civitatem Galilææ. (*Luc. IV. 31.*)

Et statim sabbatis ingressus in synagogam. (*Marc. I. 21.*) Ibi docebat illos sabbatis. (*Luc. IV. 31.*)

Et stupebant super doctrina ejus : erat enim docens eos, quasi potestatem habens, et non sicut scribæ. (*Marc. I. 22.*) In potestate erat sermo ipsius. (*Luc. I. 32.*)

Quamvis sciret quod inobedientes essent et duri cordis, tamen visitat illos, sicut bonus medicus, illos qui ultima laborant ægritudine, tentat sanare. Docebat autem in synagogis confidenter, secundum illud Isaïæ XLV. " Nequaquam occulte locutus sum, nec in obscuro loco terræ. " In sabbato quoque disputabat cum eis, quia vacabant.

Mirati sunt ergo de doctrinæ virtute et potestatis magnitudine. Non blandus (sermo ipsius) sed imperiosus ad salutem. (*Cyrellus.*)

II. — Erat in synagoga eorum homo in spiritu immundo (*Marc. I. 23.*) habens dæmonium immundum, et exclamavit voce magna,

Dicens : Sine, quid nobis, et tibi Jesu Nazarene? venisti perdere nos? scio te quis sis, sanctus Dei. (*Luc. IV. 33, 34.* — *Marc. I. 24.*)

Sermo etiam doctoris in potestate fit, cum ea quæ docet operatur : qui enim factò destruit quod prædicat contemnitur. (*Beda.*)

Nec quemquam movere debet, quod Jesu Nazareni nomen, in hoc libro, diabolus dixisse primus inducitur. Est hujus impudentiæ diabolus, ut inter homines aliquid primum usurpet, et ad homines quasi novum deferat, quo terrorem suæ potestatis incutiat. (*Ambrosius.*)

Non dicebat eum Sanctum Dei, quasi aliis Sanctis similis : sed quasi eo singulariter Sancto existente, cum articuli adjectione : neque tamen hoc dicebat quasi eum veraciter nosset, sed se cognoscere fingebat. (*Athanasius.*) Putaverunt enim dæmones, quod per hujusmodi laudem, facerent ipsum inanis gloriæ amatorem, ut abstineret ab eorum contrarietate, ut pote gratia gratiam recompensans. (*Cyrillus.*)

III. — Et comminatus est ei Jesus. (*Marc. I. 25.*) Et increpavit illum (*Luc. IV. 35.*)

dicens : Obmutesce, et exi de homine. (*Marc. I. 25.* — *Luc. IV. 35.*)

Et discerpens eum spiritus immundus. (*Marc. I. 26.*) Cum projecisset illum dæmonium in medium. (*Luc. IV. 35.*)

Exclamans voce magna, exiit ab eo. (*Marc. I. 26.*) Nihilque illum nocuit. (*Luc. IV. 35.*)

Quamvis igitur vera fateretur, (diabolus) compescebat tamen ejus sermonem. Nefas est enim ut, cum adsit nobis Scriptura divina, instruamur a diabolo. (*Athanasius.*)

Divina autem permissione, liberandus a dæmone homo projicitur in medium, ut virtus patefacta Salvatoris, plures ad viam salutis invitet. (*Beda.*)

IV. — Et mirati sunt omnes, ita ut conquirerent inter se dicentes : Quidnam est hoc? Quænam doctrina hæc nova? (*Marc. I. 27.*)

Et factus est pavor in omnibus, et colloquebantur ad invicem, dicentes : Quod est hoc verbum, quia in potestate et virtute imperat immundis spiritibus. (*Luc. IV. 36.*) Et obediunt ei (*Marc. I. 27.*) — et exeunt. (*Luc. IV. 36.*)

Et processit rumor ejus statim in omnem regionem Galileæ. (*Marc. I. 28.*)

Et divulgabatur fama de illo in omnem locum regionis. (*Luc. IV. 37.*)

Quasi dicant : Quale est præceptum hoc quod præcepit. *Exi ab eo, et exit?* (*Theophylactus.*)

Expellere quidem dæmonia et homines sancti, sed in verbo Dei possunt : ipsum autem Dei Verbum propria potestate virtutes operatur. (*Beda.*)

MEDITATIO XCVIII.

Christus Capharnaï multos
dæmones ejicit.

I. — Vespere autem factō, cum occidisset sol. (*Marc. I. 32.*) Obtulerunt ei multos dæmonia habentes : et ejiciebat spiritus verbo. (*Mat. VIII. 16.*)

Quia turbæ considerabant neminem lice-
re die sabbati curare, hujus gratia, solis
exspectabant occasum ut curandos ad Jesum
adducant. (*Theophylactus.*)

Christus autem Dei Filius auctor huma-
næ salutis, fons et origo totius pietatis, cœ-
lestem medicinam tribuebat. Dæmones enim
et morbos solo verbo repellebat, ut his
signis et virtutibus ostenderet se ad salutem
generis humani venisse. (*Remigius.*)

II. — Exibant autem dæmonia a multis
clamantia, et dicentia : Quia tu es Filius
Dei. (*Luc. IV. 41.*)

Dæmonia Filium Dei confitentur, et sicut
postea dicitur, *sciebant ipsum esse Chri-
stum.* Quia cum jejunio fatigatum eum dia-
bolus videret, verum hominem intellexit :
sed quia tentando non prævaluit, utrum
Filius Dei esset dubitabat : nunc autem per
signorum potentiam, vel intellexit, vel potius
suspensus est esse Filium Dei. (*Beda.*)

III. — Et increpans non sinebat ea loqui :
Quia sciebant ipsum esse Christum. (*Luc.
IV. 41.*)

Quia « non est speciosa laus in ore pec-
catorum » (*Eccl. XVI.*) Sed ipsi Apostoli
præcipiuntur reticere de illo, ne divina
majestate prædicata, passionis dispensatio
differretur. (*Beda.*)

MEDITATIO XCIX.

Christus in regione Gerasenorum
duos dæmoniacos curat.

I. — Cum venisset trans fretum in
regionem Gerasenorum, occurrerunt ei
duo habentes dæmonia, de monumentis